

Advent I. vasárnapja – C év.

Egy gazda törött szárnyú sast talált a réten. Nagy nehezen sikerült elfognia, erős madzagot kötött a lábára, s kikötötte egy cölöphöz a baromfiudvar sarkába. A sas újra és újra nekirugaszkodott, hogy elszabaduljon, de a madzag nem engedte. A gazda búzát, kukoricát szórt elé, de a büszke sas rá se pillantott. Teltek a napok. A sas szárnya kezdett összeforrni. Minduntalan megpróbált fölrepülni, de hiába – a madzag visszarántotta. Napjában százszor is megkísérelte, hogy elrugaszkodjon a földtől, de újra és újra visszazuhant. Végül az éhség mégis rákényszerítette a madarak királyát, hogy búzára, kukoricára fanyalodjon, mint a tyúkok. Egyre jobban elnehezedett. Lassan megfélekedett a repülésről. Jött az esős ősz, majd a fagyos tél. Az erős madzag szétrothadt a sok víztől, s lassan lefoszlott a madár lábáról. Néhány szárnycsapás elegendő lett volna, s a sas újra szabadon meghódíthatta volna a levegőet – de mégsem ez történt. A sas már nem is pillantott a magas ég felé, megfélekedett arról, ki is ő valójában.

„Vigyázzatok, el ne nehezédjék a szívetek tobzódásban, részegeskedésben és az evilági gondokban!” Jézus figyelmeztet minket, hogy ne kötődjünk túl erősen a világ múlandó javaihoz, „fogyasztási cikkeihez”, mert elfordíthatják a figyelmünket igazi célunktól. Elfelejtethetjük, kik is vagyunk valójában és mire vagyunk hivatottak. Milyen jól esik egy finom ünnepi étkezés a meghitt családi körben, vagy barátokkal. Micsoda öröm néhány pohár bort, sört elfogyasztani egy jó társaságban, kellemesen beszélgetve. Milyen élmény lehet megnézni egy-egy jó filmet a TV-ben, olvasgatni a barátok e-mailjeit a számítógépen. Mennyire szánalmas azonban, ha valaki úgy zabál vagy vedeli a szeszes italt, hogy szinte kivetkőzik önmagából, senkire és semmi másra nincs tekintettel. Nem élvezi már az ízeket, a bor már nem vidámítja a szívét, hiszen rég megcsömörlött tőle, mégsem tudja abbahagyni. Milyen szánalmas, ha valaki üres tekintettel szinte egész nap a képernyőt bámulja, hiába szól neki bárki bármit, nem képes odafigyelni. Az értékesebb, fontosabb dolgok helyett, a személyes szeretet átélése helyett is csak fogyasztjuk, fogyasztjuk a földi javakat, s ezek odaszögeznek bennünket a múlandó világ múlandó javaihoz. Isten adta nekünk ezt a világot, Ő ajándékozott meg minket annak értékeivel. Legfőbb célunkként azonban az örök boldogságot jelölte meg, melyet az Isten – és emberszeretet útján érhetünk el. Az ember testi lény, szüksége van ételre, italra, testi örömekre, élvezetekre – de ezek egyike sem teszi maradéktalanul boldoggá. Sem a pénz, amelyeken ezeket megvásárolhatja. Az ember ugyanis lelki lény is – és éppen ez emeli ki az állatvilágból, ez teszi emberré. Szüksége van a szeretetre, arra, hogy szeressen és szeressék. Nélkülözhetetlen a boldogsághoz az, hogy az Isten által teremtett evilági javakat is a szeretet rendjében használja, uralkodjék fölöttük, s ne azok uralkodjanak fölötté. A sas is madár, mint a tyúk: hazája azonban nem a néhány négyzetméteres baromfiudvar, hanem a végtelen, szabad ég. Ha az ember elfelejti, hogy lényege

szerint Isten gyermeke, akinek a Mennyország az otthona, s csupán itt a földön akar boldog lenni, rabszolgává lesz. Milyen sok egyre kényelmesebben, élvezetesebben élő, de mégis egyre keserűbb szívű, egyre elégedetlenebb rabszolga vesz körül minket! Vagy nem vagyunk-e magunk is azok?

Advent I. vasárnapjával újra elkezdődik a karácsonyvárás bensőséges időszaka. Jézus azért jött el ebbe a világba, hogy az ő arcán felragyogjon az igazi ember, hogy megmutassa nekünk, milyen is a hiteles, valóban célra tartó emberi élet. Ő is használta a múlandó világ múlandó javait, de semmi nem volt fontosabb számára, mint az Atya iránti odaadó szeretet és az embertársak iránti szolgálatkészség. Őbenne Szabadító érkezett, aki megváltó áldozatával elvágja a bennünket földhöz láncoló, lefelé húzó kötelékeket. Jött, hogy megbocsássa bűneinket, helytelen ragaszkodásainkat, Isten és az emberek iránti szeretetlenségeinket, figyelmetlenségünket, de ehhez kell, hogy mi is belássuk, miféle „madzagok” rángatnak messze bennünket igazi otthonunktól, s akarjunk szabadulni tőlük a bűnbánatban!